

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATA PE SAPTĂMANĂ SUB CONDUCEREA D-lor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI,
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY.

SILIU RĂDULESCU
PRIM-REDACTOR

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

M. Kaouchanski. — *Evoluția dreptului de proprietate.*

Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție s. II.* — Expropriere pentru utilitate culturală. — Lipsa unei legi speciale. — Art. 17 din noua Constituție.

(Epitropia Așezămintelor Brâncovenești cu Primăria comunei Dăbuleni).

Curtea de Apel Constanța — Faliment. — Declaraire în lipsă. — Opoziția falitului. — Apel.
(Daniil Merer cu judecătorul sindic).

Tribunalul Ilfov s. I c. c. — Indivisiune. — Instrăinarea bunului indiviz. — Neparticiparea unuia din coproprietari. — Concesiuni petrolifere. — Consolidare. — Redevență.
(Const. T. Simionescu și alți cu Soc. „Columbia“).

Evoluția Dreptului de Proprietate și Concepția modernă a proprietății ca funcție socială

Proprietatea în Constituțiile de după războiu

O problemă foarte importantă și viu discutată în timpurile moderne și mai cu seamă după războiul mondial este fără contestație proprietatea. Chestiunea despre origina și legitimitatea proprietății a dat în toate timpurile ocaziunea la controverse, dar ea a fost mai ales discutată în timpurile moderne de școalele socialiste.

Cu toată evoluția ce proprietatea a suferit din vremea Romei până în zilele noastre, ea n'a fost nici odată așa de limitată ca în timpurile de azi. Marele răzoi și revoluțiunea au limitat enorm noțiunea de proprietate. Cetățenii din toate statele beligerante și neutre au suferit în timpul războiului intervențiuni profunde în sfera lor de proprietate¹⁾ în interesul apărării de război, adică în scopul interesului general al întregii națiuni. Astfel războiul a făcut posibilă realizarea practică a principiului după care proprietatea nu este decât o funcție socială, un principiu care a fost din nou reinviat de eminentul jurisconsult francez d. Léon Duguit.

Afât atacurile îndreptate de școalele socialiste contra principiului chiar al proprietății indivi-

duale cât și ideea de socializare a proprietății nu sunt noi. Este de ajuns a ne raporta la Rousseau, adversarul bine cunoscut al proprietății, care în opera sa de filosofie a dreptului „Contractul Social” apărută la 1762 și în celebrul pamflet „Despre origina și inegalitatea printre oameni” apărut la 1753, critică cu animozitate proprietatea individuală.

Ideea de socializare a proprietății a fost proclamată și de Saint-Simon²⁾ în opera sa „Le nouveau Christianisme” apărută în 1825. Saint-Simon a susținut că dreptul de proprietate privată se întemeiază pe utilitatea generală și comună. Această părere a fost reprezentată nu numai de Sismondi în lucrarea sa „Nouveau principe d'économie politique” dar și de Fourier și Proudhon, care în lucrarea sa apărută în 1840: „Qu'est que la propriété?” a dat răspunsul celebru: „La propriété c'est le vol” și ulterior de Auguste Comte în al său „Système de politique positive” și de Alfred Fouillé în lucrarea sa „La propriété sociale et la démocratie”. În fine de socialiștii Louis Blanc în Franța, Robert Owen în Anglterra, Ferdinand Lassalle și Karl Marx în Germania, și Bakounine în Rusia țaristă. De asemenea o serie de jurisconșulți eminenti au adus un nou omagiu acestei opinii, între aceștia Anton Menger (Der Sozialistische Staat) în Austria și Leon Duguit în Franța.

Individualismul în drept este atacat de d. Duguit care desminte existența drepturilor individuale. Omul fiind o ființă socială are numai dreptul de existență în societate și dreptul său nu este decât o funcție socială. Instituția proprietății nu mai este un drept subiectiv ci o funcțiune socială³⁾. Proprietatea nu este pentru posesori decât o datorie socială pentru a menține, a augmenta și a se folosi de lucru ce îi s'a încredințat și de a-l utiliza în interesul societății. Altfel ordinea juridică și socială (Rechtsordnung) nu-i dă nici o protecțiune.

2) v. Karl Diehl Ueber Sozialismus, Kommunismus und Anarchismus, 4. édition. Jena, 1922 page 117, 182 și urm.

3) Léon Duguit, Les Transformations gn-rales du Droit privé depuis le code Napoléon Paris, 1912, page 21.

1) v. Ludwig Heyde Der Kieg und der Individualismus, 1925.

Această idee a fost adoptată și în Germania în măsură conformă cu rațiunea practică germană în care s'a găsit după marele război și revoluția germană a partizanilor. Astfel d. Martin Wolff⁴⁾ în tratatul său (*Das Privateigentum steht letzthin im Dienste der Allgemeinheit*) sau „Im Eigentum steckt die Pflicht zu sozialgemässer Sachausübung“: În proprietate este fixată datoria exercițiului social al bunurilor. Într'un sens analog s'a pronunțat și Curtea de Casație germană (*Resichsgericht*)⁵⁾. Restricțiunea proprietății în favoarea universalității o reclamă și d. Hedemann⁶⁾. Acest chip de a vedea este deasemenea adoptat de doctrina română⁷⁾ și jugoslavă.

În adevăr, principiul după care dreptul de proprietate privată este sacru și inviolabil nu este azi, cum a spus-o foarte bine d. Menger⁸⁾, decât o ficțiune. Este ridicol de a se mai vorbi despre libertatea proprietății și a contractului⁹⁾ care, în adevăr, nu mai există. S'a îndreptat de multă vreme atențiunea asupra faptului că proprietatea nu mai este ilimitată, menționând exproprierea publică, dreptul vecinului și cu deosebire în Germania art. 308 din codul penal în vigoare, după care proprietatea e limitată de dreptul public¹⁰⁾.

Să ne amintim legile războiului și cu deosebire legile de după război relative la măsurile oficiului de închiriere și legile asupra chiriilor sau asupra dreptului de muncă și mai cu seamă legile asupra controlului prețurilor pentru a ne convinge că opiniunea liberală asupra libertății proprietății individuale e abandonată. Marea serie de transformări ce a suferit proprietatea privată ne-a dovedit că proprietatea este mereu variabilă și ea poate și trebuie să se plece și să se acomodeze fiecărei situații sociale. Aceasta este în zilele noastre rațiunea doctrinei și a jurisprudenței¹¹⁾. Omul pierde individual din ce în ce mai mult independența sa. În remarcabila sa operă asupra filosofiei dreptului „System der erworbenen Rechte” (Leipzig 1861) Lassale, pentru care marele său contemporan și adversar politic Bismark n'avea decât admirație, explică mersul istoriei culturale și toată istoria dreptului prin aceea că sfera proprietății individuale se limitează din ce în ce mai mult, și că tot mai multe lucruri sunt în afară de proprietatea privată. Este azi un lucru dovedit că toate drepturile individuale subiective sunt în prima linie datorii publice. Astfel și dreptul de proprietate nu este azi decât o datorie.

Când viața individuală a fiecărui particular curge întreagă în organizațiile grupelor, atunci nu mai sunt acțiuni private, pentru care individul nu ar fi responsabil unei grupări, unei organizații și prin ele Statului. Chestiunea, dacă se mai poate face încă o distincțiune între dreptul privat și dreptul public este contestată. Din contra, este incontestabil, și Jellinek a confirmat-o, că limita între dreptul privat și dreptul public este foarte greu de fixat și cu atât mai mult cu cât datele istorice împing încontinuu frontiera înainte și înapoi între limitele aduse proprietății din partea dreptului privat și a dreptului public¹²⁾. Este azi necontestat că dreptul privat conține o mare parte de drept public și mai multe restricțiuni de drept public¹³⁾, de cât de drept privat. Să parcurgem numai domeniul dreptului de protecțiune publică, în special poliția, militarismul, industria, asigurarea socială, dreptul de circulație, de biserică și școală, în care vom găsi o gravă restricțiune adusă libertății individuale de către dreptul public.

În ceea ce privește dreptul de proprietate în legislațiunile europene în vigoare, trebuie observat că nu numai dreptul englez, *common law*¹⁴⁾, vorbește de „inviolability of property” dar și dreptul Statelor continentale cunoaște astăzi mai bine pe hârtie decât de fapt puterea nelimitată a proprietarului asupra lucrului. Astfel, zice un cod renumit din secolul al XIX, codul civil austriac din 1811, în art. 354: „Als ein Recht betrachtet, ist Eigentum das Befugnis, mit der Substanz und den Nutzungen einer Sache nach Willkür zu schalten und jeden Anderen davon auszuschliessen” (Considerat ca un drept proprietatea este facultatea de a dispune după voie de substanța și de usajul unui lucru în afară de ori care altul). Tot astfel, deși mult mai elastic în alienatul final, este și cea mai celebră din legislațiunile secolului al XIX, codul Napolen din 1804, care a adoptat sistemul roman al proprietății individuale, în articolul 544: „Proprietatea este dreptul de a dispune și a se bucura de un lucru în mod exclusiv și absolut, în limitele prevăzute de legi sau regulamente”¹⁵⁾.

Aceiași definiție a găsim și în alte coduri de limbi latine, în dreptul belgian¹⁶⁾, olandez¹⁷⁾, ita-

4) v. Wolff, *Lebruch des bürgerlichen Rechts*. Vol. 11, 1, *Das Sachenrecht* 9—11 édition Marburg, 1919 **pagie 178, § 64 I.** et page 144.

5) v. Wolff loco citato, page 145 note 6. (Cour de Cass. Vol. 89, p. 121).

6) v. Hedemann, *Das bürgerliche Recht und die neue Zeit* Jena 1919.

7) Comp. Al. Costin. Despre concepțiile actuale ale proprietății și Constituția. Conferința ținută la Institutul social român, 2 Aprilie 1922.

8) v. Menger, *das bürgerliche Recht und die besitzlosen Volksklassen*, 4 éd. Tübingen, 1908, page 116.

9) v. Werner Sombart, *die Deutsche Volkswirtschaft im neunzehnten Jahrhundert*, 3 ed. Berlin 1915, page 132, voir Baum, *Organisationszang und Tarifvertrag*, *Revue „Neue Zeitschrift für Arbeitsrecht“* année II. 1922, page 35 et s.

10) v. Planiol *Droit civil*, X édition, Paris, 1925, Tome I. art. 2355 et s.

11) Comp. A. A. Issajeff, *Individualität und Sozialismus*, Berlin, 1909, p. 3.

12) v. Jellinek *Allgemeine Staatslehre*, 3 éd. Berlin 1920 page 385, comp. V. Taranovsky, *Encyclopedia Prava*, 2 éd. Berlin 1923, 190 (în rusește) din „Les travaux des savants russes à l'étranger sous la direction du professeur Kaminka”.

13) Comp. Hedemann, *Das bürgerliche Recht und die neue Zeit*, Jena, 1919, page 19 a se vedea asupra doctrinei rusești Sagorovsky (*Kurs semeinavo prava*, 2 éd. Odessa 1919, page 4), Worms (*Worms—Eljachevitch Zakony Grajdansky, Kommentarii Vipusck I*, Moscou, 1915 page 53) et Tiutriumov, (*Grajdanskoie Pravo*, Dorpat 1922 page 595 (en russe)).

14) Comp. Planiol *Droit civil*, X éd. 1925, T. I. art. 2529 et Barthélemy Terrat, *Du régime de la Propriété dans le Code Civil*.

15) v. Edward Fischel-Richard Jenery Shee, *The English Constitution*, London 1863, page 72 et s.

16) *Code Civil*, Art. 544, voir Paul F. Das *Staatsrecht des Königreichs Belgien* Tübingen, 1909, page 155 et s.

17) Art. 625 *Burgerlijk Wetboek*.

18) *Code civile* Art. 456, Comp. Ettore Arduino, *Corso elementare teoretico-practico di Diritto Civile*, Brescia, 1923 page 145.

lian¹⁸⁾, spaniol¹⁹⁾ și român²⁰⁾ care au adoptat ideile franceze.

Cu toată proclamația proprietății inviolabile de către Codul Napoleon și Constituția franceză din 1848²¹⁾ ea a suferit în noile timpuri și mai ales de la 1914 numeroase restricțiuni, dintre care noi nu vom indica de cât pe cele mai principale: Legea asupra chirii din 14 August 1914 (decret), 9 Martie 1918, 1 Martie 1921, 6 Ianuarie și 30 Decembrie 1922, legile asupra exproprierei pentru cauză de utilitate publică din 21 August 1914, 6 Noembrie 1918, 17 Iulie 1921, legea dela 16 Octombrie 1919 asupra energiei hidraulice, în care apele torentului formează un lucru comun²²⁾ și în fine legea asupra minelor din 21 April 1810, modificată de acelea din 27 Iulie 1880, din 9 Septembrie 1919 și 16 Decembrie 1922, care aduc o restricțiune considerabilă art. 552 C. Civ. Astfel nimeni nu poate susține azi, că proprietatea după sensul art. 544 este încă absolută²³⁾.

Deasemenea și vechiul drept rus, în vigoare încă în statele baltice, în vechile teritorii rusești ale Poloniei²⁴⁾ și în Basarabia conferă în articolul său 420, proprietarului dreptul de a poseda, întrebuința și a dispune de lucru perpetuu și ereditar.

Mult mai frumos se exprimă Codul civil german din 1896 care urmează în această privință dreptul prusian (Preussisches Landrecht) și mult mai democratic Codul civil elvețian din 1907, în care cuvântul *Wilkür* după voe a fost înlocuit cu cuvântul „*Belieben*“, după plac. Codul german art. 903 zice: „Der Eigenthümer einer Sache kann, soweit nicht das Gesetz oder Rechte Dritter entgegenstehen, mit der Sache nach *Belieben* verfahren und Andere von jeder Einwirkung ausschließen²⁵⁾ (Proprietarul unui lucru are dreptul sub rezerva legii sau a dreptului unui al treilea de a proceda liber și a exclude pe ceilalți dela orice influență). Codul civil elvețian, articolul 641 zice: „Wer Eigentümer einer Sache ist, kann in den Schranken der Rechtsordnung über sie nach seinem *Belieben* verfügen²⁶⁾ (Proprietarul unui lucru are dreptul de a dispune liber în limitele legii).

Constituțiile noi de după marele război au urmat ideile savantului francez d. Duguit, astfel constituția germană din 11 August 1919, care a adoptat teoria socializării proprietății în articolul său 153, aliniatul 3: „Eigentum verpflichtet. Sein Gebrauch soll zugleich Dienst sein für das *Gemeine Beste*“

19) Codice civil, art. 548.

20) Codice civil român, Art. 480, v. Alexianu „Dreptul Constituțional“ București 1926, și M. Cantacuzino, „Elementele dreptului civil“, București 1921 page 109 et s.

21) v. Esmein *Éléments de Droit Constitutionnel français et comparé*, 7 éd. Paris, 1921, Tome II, page și urm.

22) v. Planhol, I, art. 2422.

23) v. Saleilles. *Le Code civil et la Méthode historique dans Livre de Centenaire* Paris, 1904, Tome I. page 111. comp. Terrat 1. c. 350 urm.

24) A se vedea în această privință darea noastră de seamă în revista „*Ostrecht*“ Berlin, année I, 192g page 571.

25) v. Wolff, *Sachenrecht*, 9—1 1 éd. Marburg, 1919, page 142 et s.

26) Comp. Wieland *Kommentar zum schweizerischem Zivilgesetzbuch*, IV. Das *Sachenrecht*, Zürich, 1909, Arg. Art. 641.

(Proprietatea obligă. Intrebuințarea ei trebuie să fie totodată un serviciu adus interesului general). Această dispoziție, cum spune d. Anschütz, profesor de drept public la Universitatea din Heidelberg, nu valorează decât ca linie directivă dată legiuitorului viitor²⁷⁾. Vedem astfel că Constituția germană a părăsit teoria cu caracter exclusiv a proprietății și a dat proprietății garanția constituțională în conformitate cu conținutul și în limitele fixate de lege. Deja, înaintea promulgării Constituției Reich-ului, Constituția de la Baden din 21 Martie 1919 cuprindea în art. său 14 dispoziția următoare: „Das Eigentum steht unter dem Schutze der Verfassung. Es ist beschränkt durch die Rücksicht auf die *gemeinwirtschaftlichen Interessen*“ (Proprietatea se află sub protecția Constituției. Ea este limitată de considerația intereselor economice comune). Dreptul de proprietate este deasemenea garantat de Constituțiunile Estohoniei dela 9 August 1920 art. 21, Poloniei din 17 Martie 1921 art. 95 și Lituaniei din 1 August 1922 art. 21 care cunoaște de asemenea principiul tradițional al drepturilor moderne, după care proprietatea nu poate fi expropriată decât în virtutea unei legi pentru o cauză de utilitate publică. Prescripțiunile scurte ale Constituțiunilor statelor baltice și Poloniei se explică ca o reacțiune contra ideilor extreme care vin din Rusia sovietică. În cece privește noua Constituție română din 28 Martie 1923²⁸⁾ trebuie observat, că conform articolului 17 proprietatea nu mai este sacră și inviolabilă. Astfel, spune savantul jurisconsult român d. Andrei Rădulescu: „Evoluând în acest sens, Constituția din 1925 nu mai declară proprietatea sacră și inviolabilă, ci numai garantată și totodată s'a lăsat puțința să se întindă exproprierea. Aplicăm tot mai mult ideea că proprietatea este o funcțiune socială²⁹⁾. Proprietatea este deci garantată, dar exproprierea poate fi întinsă“.

Cât privește dreptul sovietic, care caracterizează atât de tare noul spirit social, trebuie să se observe, că pe când decretul asupra proprietății private din 26 Octombrie 1917, din 19 Februarie, 27 Aprilie, 20 August 1918 și din 16 Aprilie 1920³⁰⁾ și Constituția Republicii socialiste federative ruse a sovietelor (RSFSR) din 10 Iulie 1918 (art. 5) care datează dela epoca comunismului militar, au desființat în întregime proprietatea individuală și în acelaș timp prin decretul din 27 Aprilie 1918 și institutul de drept succesoral, proprietatea reapeare prin ordonanța Comitetului Central executiv; cu data din 22 Mai 1922, dar dreptul succesoral la 1 Mar-

27) Anschütz *Die Verfassung des Deutschen Reichs* vom 11. August 1919, Berlin, 1921, Art. 153, Arg. 7 comp. Giese, *Die Reichsverfassung* vom 11. August 1919, Berlin, 1920, Art. 153 Arg. 12.

28) Comp. Kauschansky, *Die neue rumänische Verfassung* vom 28 März 1923, in *Wiener Zeitschrift für öffentliches Recht*, Bd. V. Heft 1, Wien 1925, page 117.

29) v. Andrei Rădulescu, „*Săleczi de ani de cod civil*“ București, 1926 pag. 35.

30) Comp. Klibanski, *Die Gesetzgebung der Bolschewiki*. Leipzig-Berlin, 1920 p. 15. voir von Freytag — Loringhoven, *Die Gesetzgebung der russischen Revolution* Halle. S. 1920, p. 182 et s. et *Die Entwicklung des Bolschewismus in seiner Gesetzgebung*, Halle S. 1921 page et s. comp. Freund *Das Zivilrecht Sowjetrussland* Mannheim, 1924, page 15 et s.

tie 1926³¹). Codul Civil sovietic, intrat în vigoare la 1 Ianuarie 1925, este posterior noii politici economice NEP care a fost inaugurată de Lenin în declarațiunea celui de al IX-lea Congres al Sovietelor (31 Decembrie 1921) și care a deschis, deși foarte limitat câmpul inițiativei private modificând orientarea activității sociale și îndrumând-o pe noi baze. Art. 58 din Codul Civil spune: „Proprietarul are în limitele legii dreptul de posesiune, de a uza și a dispune de lucru. Articolul 1, din același cod spune că: „Drepturile civile se bucură de protecțiunea legii sub rezerva cazului, când sunt în contradicție cu destinațiunea lor social-economică”. Astfel pentru a ne servi de exemplul adus de d. Alexandre Hoichbarg, profesor sovietic și redactor șef al biuroului legilor, dacă proprietarul unei mori, care servește trebuințele unui district, nu o exploatează, atunci exercițiul unui asemenea drept, care contrazice destinația sa social-economică, fondează dreptul de intervenție activă și remiterea morii la dispoziția altora³²). Observăm cu această ocazie, că exemplul d-lui Hoichbarg își are modelul în legea engleză Finance Act, 1910, citată de d. Duguit, după care proprietarul unui teren pe care nu-l exploatează, este dator a plăti Statului un impozit special, care corespunde cu valoarea terenului³³). Acelaș scop urmărește articolul 153, alineatul 3 al Constituției din Weimar, care nu este decât aplicațiunea teoriei socializării dreptului³⁴). Exploatarea și utilizarea solului este o datorie a proprietarului terenului față de comunitate”.

Vedem dar, că dreptul sovietic conține în germen negațiunea dreptului individual și aplică consecvenți teoria d-lui Duguit, după care proprietatea nu este decât o funcție socială și libertatea individului în societate nu este decât o consecință a datoriei individului de a supune individualitatea sa intereselor sociale³⁵). De aceea legiuitorul bolșevic atacă atât de riguros liberalismul și individualismul.

Noua politică economică (NEP) nu acordă particularului dreptul de proprietate decât în scopul unei acțiuni productive, în conformitate cu acest scop. Iar folosința drepturilor civile din Dreptul sovietic are caracterul unei donatio sub modo în interesul utilității publice.

D. M. Kaouchansky

Doctor în Drept dela Facultatea de Drept dela Heidelberg, membru al „Societății de legislațiune comparată din Franța

31) v. Freytagt — Loringhoven. iDe Gesetzgebung der russischen Revolution, page 184. Die Entwicklung des Bolschewismus in seiner Gesetzgebung, page 45, comp. Klibansky, op. cit. page 151 et Freund Revue „Ostrecht” 1926 page 453 et s. et Tager, Le régime successoral dans le droit soviétique, Bulletin Mensuel de la Société de Legislation comparée, No. 4—6, 1927, page 552 et s.

32) A. Hoichbarg, Le droit économique de la RSFSR, vol. I, 1925, page 21. Notă.

33) Duguit, I. c. page 195.

34) voir sur ce point B. J. Charmont, La socialisation du droit, Revue de Métaphisique et de Morale 1903, p. 380 s.

35) Léon Duguit Les Transformations générales du Droit privé depuis le Code Napoléon, Paris, 1912, page 23 et s.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența dela 7 Martie 1927

Președenția D-lui Ar. Alexandrescu, consilier

Epitropia Așezămintelor Brâncovenești cu Primăria comunei Dăbuleni.

EXPROPRIERE PENTRU UTILITATE CULTURALĂ. — DACĂ POATE FI ORDONATĂ, ÎN LIPSA UNEI LEGI SPECIALE. — ART. 17 DIN CONSTITUȚIE.

Cu toate că prin art. 17 din Constituție se prevede că exproprierea este posibilă între alte cazuri și pentru acela de utilitate culturală, totuși întru cât acelaș text adaogă că o lege specială va trebui făcută pentru desvoltarea și aplicarea acestor dispoziții constituționale, urmează ca până când o asemenea lege specială nu va fi elaborată, Tribunalele nu pot hotărâ exproprierea pentru scopuri culturale.

No. 252. Admis recursul făcut de către Epitropia Așezămintelor Brâncovenești în contra sentinței Trib. Romanși S. I în proces cu Primăria comunei Dăbuleni.

S'a ascultat d-l avocat Antonia de pentru recurent;

Crtea deliberând,

Asupra motivului de casare:

„Exces de putere, violarea art. 17 din Constituția de la 1923, a art. 19 din constituția dela 1866 și a art. 2) și următorii din legea de expropriere pentru utilitate publică din 1864 prin aceia că fără nici-un text precis de lege Tribunalul a declarat expropriat pentru cauză de utilitate publică, culturală, în scopul clădirii unei școale, terenul nostru din comuna Dăbuleni jud. Romanși, expropriere care de și îngăduită de actuala Constituție nu se putea face, de oarece Constituția prevede întocmirea unei legi speciale de aplicațiune a principiilor sale în această privință dar nu poate fi considerată ea însăși ca lege direct aplicabilă de către organele administrative și judecătorești”.

Având în vedere că din sentința supusă recursului se constată că înaintea Tribunalului recurenta a susținut că nu se poate declara expropriată pentru cauză de utilitate publică proprietatea sa pentru scopuri culturale.

Considerând în adevăr că în starea actuală a legislațiunii, de și Constituția din 1925 prin art. 17 prevede, între alte cazuri posibile de expropriere și pe acela de utilitate culturală, totuși prin acelaș text constituțional se arată că o lege specială va trebui făcută pentru desvoltarea și aplicarea dispozițiilor constituțiunii la aceste noi cazuri, lege care va avea să determine care sunt cazurile de utilitate publică și să reglementeze procedura și modul de expropriere; că atâta timp, cât această lege specială nu va fi elaborată, dispozițiunile din art. 17 ale Constituției din 1925 nu pot avea nicio aplicațiune înaintea instanțelor de expropriere.

Că, în speă, Tribunalul trecând peste aceste considerațiuni și hotărând exproprierea pentru scopuri culturale, fără să fi intervenit legea specială mai sus arătată, pe de o parte a violat art. 17 din Constituție, iar pe de altă parte a săvârșit un exces de putere ordonând o expropriere, fără ca ea să fie

autorizată de lege, în sensul citatului articol din Constituție;

Că dar primul motiv de casare fiind întemeiat, fără a mai discuta pe cel de al doilea ca fiind inutil în cauză, sentința Tribunalului urmează a se casa fără trimitere, afacerea ne mai fiind susceptibilă de o nouă cercetare în fond.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN CONSTANȚA

Audiența dela 21 Ianuarie 1927

Președenția d-lui Al. Anastasiu, președinte

Daniil Merer cu Judecătorul sindic

FALIMENT.—DECLARARE ÎN L'PSA.—OPOZIȚIA FALITULUI—SENTINȚA DE RESPINGERE.—DACA POATE FI ATACATA CU APEL.—ART. 711 COD. COM.

În materia specială a falimentului, calea apelului ne fiind deschisă de cât numai în cazurile anume prevăzute de un text formal de lege, urmează că este inadmisibil apelul la Curte contra sentinței Tribunalului prin care s'a respins opoziția făcută de falit în conformitate cu art. 711 c. com.

No. 4 — Respins apelul făcut de Daniil Merer în contra sentinței comerciale cu No. 30 din 14 Aprilie 1926 a Tribunalului Constanța.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Daniil Merer contra sentinței comerciale No. 30 din 14 Aprilie 1926 a Tribunalului Constanța s. II prin care i s'a respins în lipsă opoziția făcută contra sentinței comerciale a aceluiași Tribunal cu No. 94 din 1925 prin care în lipsă a fost declarat în stare de faliment.

Având în vedere că chestiunea ce trebuie a se rezolva în prim loc este aceea de a se ști dacă prezentul apel este sau nu admisibil.

Considerând că art. 944 cod comercial cuprinde regula că sentințele Tribunalului date în materie de faliment nu sunt supuse apelului decât în cazurile prevăzute de lege; că scopul acestei dispozițiuni derogatorii este de a scurta și accelera judecata în materie de faliment, de oarece starea de faliment a unui comerciant, având de cele mai multe ori repercusiune asupra altor comercianți, nu trebuie lăsată în incertitudine prea mult timp;

Că după art. 711 din același cod, falitul judecat în lipsă și cel care a fost declarat din oficiu fără să fi fost chemat sau deși chemat dar judecat în lipsă, are dreptul să facă opoziție în contra sentinței declarative de faliment până în termen de 5 zile libere dela afișarea extractului prevăzut de art. 710 sau deadreptul apel până în termen de zece zile libere tot dela aceeași dată, legea fixând astfel aceleași puncte de plecare a termenului atât pentru exercitarea dreptului de opoziție, cât și pentru dreptul de apel;

Considerând că prin această dispozițiune legiu-

torul condiționând dreptul de apel, de existența dreptului de opoziție nu mai încapă îndoială că falitul nu poate uza de dreptul de apel decât numai în cazul când el ar fi putut face opoziție, dar nu a uzat de acest drept.

Considerând că acesta fiind criteriul admis de legiuitor care n'a voit să acorde falitului dreptul de apel contra sentinței declarative, decât numai în cazul când acea sentință este susceptibilă de a fi atacată cu opoziție de către falit, urmează că în cazul de față ultima sentință a Tribunalului dată asupra opoziției falitului ne mai fiind susceptibilă de o nouă opoziție din partea sa, dânsul nu poate face nici apel contra acelei sentințe, indiferent dacă a fost dată în prezența sau în lipsa falitului.

Considerând, în adevăr, că art. 711 cod comercial care organizează și reglementează dreptul de apel în materie de declarare în faliment, acordă acest drept falitului contra primei sentințe, concomitent cu dreptul de opoziție și fixează același punct de plecare a termenilor pentru exercitarea ambelor căi de atac — afișarea extractului prevăzut de art. 710 cod comercial, precum s'a arătat mai sus, — de unde urmează că în contra acelei de a doua sentințe prin care Tribunalul a respins opoziția falitului, legiuitorul nu a prevăzut dreptul de apel, ne arătând termenul în care se poate face apelul.

Considerând că în această materie specială, ne fiind deschisă calea apelului de cât numai în cazurile anume prevăzute de un text formal de lege, urmează a se decide că falitul nu are dreptul de apel la Curte în contra sentinței prin care i s'a respins opoziția ce a făcut la Tribunal, potrivit art. 711 așa că apelul de față trebuie să fie respins ca neadmisibil.

Pentru aceste motive, redactate de d. consilier Benișache, respinge apelul.

Semnați: *Al. Anastasiu, C. I. Nacian, Gr. Teodorescu, R. Benișache, I. Oprescu.*

TRIBUNALUL ILFOV SECȚIA I-a CIV. COR.

Audiența dela 6 Aprilie 1927

Președenția d-lui Victor Popovici, Judecător unic

Constantin T. Simionescu și alții cu Soc. Columbia

INDIVIZIUNE.—INSTRAINAREA BUNULUI INDIVIZ.—NEPARTICIPAREA TUTUROR COMOSTENITORILOR LA FACEREA ACTULUI.—NULȚATE RELATIVĂ.—DE CINE POATE FI INVOCATĂ.—ART. 728 ȘI URM. COD. CIVIL.

CONCESIUNE PETROLIFERĂ.—NEPARTICIPAREA TUTUROR MOSTENITORILOR LA FACEREA ACTULUI.—DACĂ CEI CARI ȘI-AU INSTRAINAT PĂRȚILE LOR POT OBBE ANULAREA CONCESIUNEI.—ART. 51 DIN LEGEA DE CONSOLIDARE.

CONCESIUNE PETROLIFERĂ.—NEPLATA REDEVENȚEI.—ANULAREA CONCESIUNEI.—ART. 19 LEGEA DE CONSOLIDĂRI.

CONCESIUNE PETROLIFERĂ.—CONTRACTE ÎNCHEIATE ÎN POTRIVA DISPOZIȚIUNILOR ART. 18 DIN LEGEA DE CONSOLIDĂRI.—DECLARAREA NULȚĂȚEI DE CĂTRE JUSTIȚIE.

1. Cu toate că un act de administrațiune sau de dispoziție asupra unui bun indiviz în întregimea lui, este nul dacă la acel act nu au participat toți proprietarii indivizi, însă această nulitate nu poate fi ridicată de cât numai de

comostenitorul care nu a participat la acel act, deoarece-ce această nulitate este creiată numai în folosul acestuia, tinzând să garanteze interesele unei anumite persoane, nu să garanteze interese colective de ordin general.

2. Concesiunea terenurilor petrolifere fie că ar fi socotită ca un act de administrație, fie că ar fi socotită ca un act de adevărată dispoziție, nu poate fi anulată după cererea comostenitorilor cari și-au înstrăinat de bună voie porțiunea lor indiviză, pe motiv că la facerea actului de concesiune nu au participat toți coproprietarii indivizi.

3. Potrivit art. 19 din legea de consolidare din 1904, contractele de concesiune ce se vor încheia în urma promulgării acestei legi și cari nu vor fi primit un început de executare, timp de 10 ani, se vor putea anula dacă concesiionarul nu va plăti celui în drept pe fie care an cu începere de la expirarea acestor 10 ani, redevența stabilită în contract pentru un puț sau pentru o sondă, după cum în contractul de concesiune se prevede dreptul de a deschide guri de puț sau sonde.

4. Articolul 19 din legea de consolidare arătând că contractele încheiate în contra dispozițiilor acestui text nu sunt nule de drept ci se vor putea declara nule de către justiție, urmează că atât timp cât un asemenea contract nu a fost declarat nul de justiție, își produce efectele pe toată durata lui.

No. 288.—Respinsă ca nefondată acțiunea intentată de către Constantin T. Simionescu și alții în contra Societății „Columbia” societate Franco-Română de Petrol.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea introdusă de către Const. T. Simionescu, și alții, prin petiția înregistrată la o. 18444 din 10 Aprilie 1925 și prin petiția înreg. la No. 18444 din 10 Aprilie 1925 și prin cea modificată înreg. la No. 39753 din 20 Noembrie 1926, în contra societății „Columbia”, societate Franco-Română de petrol din București, pentru anularea actului de concesiune și arendare autentificat la No. 30856 din 1922 de Tribunalul Ilfov S. de Notariat și transcris la Tribunalul Prahova la No. 2555 din 1922.

Având în vedere actele dela dosar și susținerile ambelor părți.

Având în vedere că reclamanții au cerut anularea actului de concesiune pentru următoarele motive: 1) Că prin actul de concesiune concesionându-se în ansamblul lui un bun, care aparținea mai multora, totuși la el nu ia parte una din proprietare, Leontina A. Toussaint, — și cum concesionarii nu trec în act drepturile lor — asupra părților indivize, ei înțeleg să dispună pentru tot; actul este nul, fiindcă ei și-au arogat drepturi pe care nu le aveau; 2) Prin actul de concesiune tinde să se confirme o concesiune anterioară făcută prin actele

transcrise special la No. 2280 și 5496 din 1906; ori, aceste din urmă acte sunt nule, conform art. 10 din legea de consolidare din 1904, rămas și azi în vigoare conform art. 79 din noua lege de consolidare, deoarece n'a primit nici un început de executare timp de 10 ani și nici nu s'a plătit redevența respectivă și 3) Conform decretului lege No. 2447 din 1920 spre a fi valabilă o concesiune, ea trebuie aprobată de Ministerul de Industrie în urma unui jurnal al Consiliului de Miniștri, ceiace nu s'a făcut cu actul de concesiune în chestie.

In ce privește primul motiv al acțiunii:

Având în vedere că din expunerea de fapt de mai sus reese într'adevăr că concesiunea din 1922 a fost făcută numai de 7 coproprietari lipsind al 8-lea.

Că deasemenea este exact în principiu că actele de administrație sau de dispoziție asupra unui bun întreg indiviz, trebuie să fie făcute de către toți coproprietarii indivizi.

Având în vedere că în sistemul nulităților din dreptul civil, nu toate nulitățile impuse de textele de lege sunt de ordine publică, după cum iarăși pot fi și nulități de ordine publică care nu sunt prevăzute formal în texte de legi, ci ele se impun virtualmente din însuși considerentele textului.

Că pentru a se caracteriza dacă o nulitate este de ordine publică, sau de ordine privată, prin urmare dacă ele se impun cu un caracter *absolut* sau sunt numai *relative*, urmează a se scruta intențiunea legiuitorului, spre a se vedea dacă atunci când a edictat acea nulitate a fost călăuzit de considerațiuni de ordin general pentru a salvarda interesele generale sau a vrut să garanteze numai anumite interese de ordin privat.

Având în vedere că acesta fiind principiul, este necontestat că un act de administrație sau de dispoziție asupra unui bun indiviz în întregimea lui, este nul, dacă la acel act nu a participat toți coproprietarii indivizi, iar comostenitorul care nu a participat la acel act poate cere anularea lui.

Că însă este evident, că ținându-se seamă de considerațiunile cari stau la baza nulităților absolute și celor relative, această nulitate nu va putea fi ridicată de cât numai de comostenitorul care nu a participat la acel act, fiind că această nulitate este creiată numai în folosul său și tinde să garanteze interesele unei anumite persoane, nu să garanteze interese colective de ordin general.

Că de aci rezultă că în ipoteza că am admite că concesiunea terenurilor petrolifere este un act de pură administrație, încă nulitatea rezultând din faptul că nu toți coproprietarii indivizi au participat la acel act, fiind relativă, ea nu va putea fi ridicată de cât de acel comostenitor de al cărui consimțământ nu s'a ținut seamă la acel act de administrație.

Având în vedere că în speță la acest act de concesiune au participat toți reclamanții și au dat liber consimțământul lor, o parte din ei și-au primit prețul, luându-și și angajamentul să aducă și consimțământul Leontinei Toussaint — care lipsise la autentificarea actului, și acum vin să se prevaleze de nulitatea actului, tocmai pe considerațiunea că nu a participat la acel act și Leontina Toussaint, prevalându-se de o nulitate pe care numai Leontina Toussaint ar putea-o invoca.

Că astfel fiind, chiar în ipoteza când concesiunea ar fi un act de pură administrație, reclamații cari au participat la facerea actului, nu pot invoca nulitatea lui rezultând din lipsa unui alt comostenitor la alcătuirea aceluia act.

Având în vedere însă că concesiunea terenurilor petrolifere nu este un act de administrație ca oricare închiriere obișnuită, ci ea este un act de adevărată dispoziție, de oarece conferă concesionarului un drept *real mobilier*; într'adevăr art. 1 din legea consolidărilor petrolifere din 1913, arată că dreptul concesionarului de a explora și exploata terenurile petrolifere ce i s'au dat sau i se vor da în concesiune de către particulari, este un drept *real mobilier*.

Prin urmare acest drept fiind opozabil terților, prin transcrierea actelor de concesiune și având toate atributele drepturilor reale mobiliare, este evident că, conferirea unui asemenea drept, nu poate fi de cât un act de dispoziție și în acest caz fiecare comostenitor nu și-a putut înstreina de cât partea sa indiviză din terenul concesionat, și atunci dacă fiecare și-a înstreinat partea din terenul concesionat este evident că acei care și-au înstreinat de bună voie porțiunea lor indiviză nu vor putea cere tot ei anularea unui asemenea act de dispoziție, pentru motivul că nu au participat toți coproprietarii indivizi.

Că însuși noua lege de consolidare face aplicațiunea acestor principii de drept comun, căci prin art. 51 arată precis că, concesiunile ce se vor acorda de către părți din proprietarii indivizii nu se vor putea consolida, dacă se va opune *unul din coproprietari* dela care nu emană concesiunea, — iar în cazul când din lipsa de opunere concesiunea s'a consolidat, coproprietarii cari nu au luat parte la această concesiune își vor stabili dreptul de redevență conform art. 49 din lege.

Prin urmare rezultă clar, că însuși legea de consolidare prin art. 51 arată că nulitatea rezultând din faptul neparticipării tuturor comostenitorilor la un act de concesiune, este o nulitate relativă, care nu poate fi invocată decât de cel care nu a participat la act.

Având în vedere că în afară de aceste considerațiuni de drept, care înlătură pretențiunea reclamanților, din actele dela dosar rezultă că fiecare din reclamanți cari au participat la facerea actului de concesiune au înțeles a dispune de porțiunea lor indiviză din terenul concesionat; într'adevăr în ziua de 21 Decembrie 1922 lipsind la autentificarea actului Leontina Toussaint, s'a renunțat la ea și de Societatea „Columbia” și de ceilalți comostenitori, fiindcă în act se prevedea, însă, că toți comostenitorii la un loc au primit suma de 70.600 lei, comostenitorii prezenți la autentificare, adică reclamanții de astăzi, au confirmat printr'o scrisoare adresată Societății „Columbia”, primirea următoarelor scrisori ce Societatea le-a adresat la fiecare din ei cu următorul cuprins:

„Deși în actul de concesiune și arendare ce a-ți făcut cu noi astăzi pentru prelungirea terenului „Dv. din Tintea se spune că împreună cu comostenitorii Dv. ați primit suma de 70.600 lei, în nume-

„rar, însă fiindcă sora Dv. nu s'a prezentat și a fost „eliminată din act, confirmăm prin prezenta că, conform înțelegerii dintre noi, am reținut întreaga sumă până ce și sora Dv. va face cu noi act de cesiune pentru partea ei din teren în aceleași condițiuni, și atunci ne obligăm a vă răspunde contra „prezentei suma de lei 8825 partea Dv. din prețul „de 70.600 lei adică a 8-a parte”, — declarând fiecare la finele scrisoarei că este de acord cu cele cu- „prinse la fiecare în scrisoarea ce lea adresat-o Societatea „Columbia”.

Prin urmare, din această scrisoare pe care reclamații au admis-o în totul, rezultă clar intențiunea lor de a-și înstreina fiecare porțiunea lor din bunul indiviz, iar nu de a-și aroga mai multe drepturi de cât ar fi avut, căci ei nu dispun prin act și de partea Leontinei Toussaint, ci din contra, se obligă către Societatea „Columbia” să aducă și consimțământul acesteia, pentru ca astfel tot terenul, în integralitatea lui, să fie în concesiunea societății.

Iată prin urmare, că nici din acest punct de vedere ei nu au drept să ceară anularea actului, pentru că ei înțelegând să-și înstreineze porțiunea lor indiviză, ei nu au a se mai ocupa și de dreptul Leontinei Toussaint.

Că astfel fiind, și după principiile generale de drept și după art. 51 din legea de consolidare și în fapt, primul motiv al acțiunii este neîntemeiat și urmează a fi respins ca atare.

In ce privește al II-lea motiv al acțiunii:

Având în vedere că prin acest motiv reclamații susțin că prin actul de concesiune autentificat la No. 30856 din 21 Decembrie 1922, tinde să se confirme concesiunea anterioară făcută prin actele transcrise special la No. 2280 și 5496 din 1906, — ori această concesiune din 1906 este nulă conform art. 79 din noua lege, de oarece n'a primit nici un început de executare timp de 10 ani și nici nu s'a plătit redevența respectivă, astfel că concesiunea din 1906 fiind nulă, nu putea fi ratificată prin actul din 1922.

Având în vedere că conform articolului 19 din legea de consolidare dela 1904, contractele de concesiune ce se vor încheia în urma promulgării acestei legi și care nu vor fi primit un început de executare, timp de 10 ani, se vor putea anula dacă concesionarul nu va plăti celui în drept pe fiecare an cu începere dela expirarea acestor 10 ani, redevența stabilită în contract pentru un puș sau pentru o sondă, după cum în contractul de cesiune se prevede dreptul de a deschide guri de puș sau sonde. Contractele de concesiune în care nu s'ar găsi fixată o astfel de redevență, vor putea fi anulate dacă au rămas în neexecutare timp de 10 ani.

Având în vedere că în primul rând trebuie de văzut că actul de concesiune din 1922 nu poate fi nici o confirmare sau ratificare a actului din 1906, de oarece între aceste două convențiuni tot ce este comun este numai identificarea terenului.

Intr'adevăr, actul de concesiune și arendare din 1922 este o convențiune cu totul nouă prin care părțile au înțeles să facă o nouă arendare a aceluiaș teren și care contract să înceapă dela data expirării primului contract, adică din anul 1926. Faptul că actul de concesiune a fost încheiat în

1922, adică cu 4 ani înainte de expirarea primului contract nu poate duce la concluzia că părțile au înțeles să ratifice o convențiune anterioară, de oarece confirmarea și ratificarea se bazează cu totul pe alte principii.

Având în vedere că contractul de concesiune din 1922 prevede că termenul acestei închirieri este de 20 ani cu începere dela data expirării contractului în curs, adică dela 1 Octombrie 1926 până la 18 Octombrie 1946, deci prevede un nou termen de închiriere care nu are nici o legătură cu termenul din primul contract de concesiune dela 1906, decât doar, faptul că acest contract urma să intre în vigoare la expirarea primului contract; — de asemenea se prevede cu totul un alt preț al concesiunii de cât cel prevăzut în contractul dela 1906, căci pe când în contractul dela 1906 arenda era de 800 vedre țifei pentru primul puț ce se va instala și 1600 vedre pentru prima sondă și în plus o redevență de 800 vedre de fiecare gură de puț sau sondă ce se va mai construi, în contractul dela 1922 se prevede o arendă de 40.000 lei de fiecare hectar consolidat definitiv plus o redevență de 8% din producția brută.

Că prin urmare nu poate fi vorba de o ratificare sau confirmare a primului contract de concesiune, de oarece contractul din 1922 este un contract cu totul nou și în alte condițiuni, iar faptul că în acest contract se spune că se arendează „*terenul ce se află și astăzi în posesiunea Societății*”, concesiionat cu actul transcris special la No. 2280 și 5496 din 1906 nu se poate deduce de aci o confirmare sau o ratificare, ci numai o identificare a terenului, căci în loc ca părțile să specifice în act din nou limitele terenului din nou arendat, s'au mărginit a spune că terenul este acel concesiionat deja cu actele transcrise special la No. 2280 și 5496 din 1906.

Deasemenea faptul că în actul din 1922 se prevede o clauză că, în prețul de 70.600 lei se cuprinde și achitarea arendeii pe trecut și pe viitor la contractele de concesiune în curs, conform art. 19 din legea de consolidare, nu poate schimba întru nimic caracterul de convențiune nouă a acelei din 1922, cu atât mai mult cu cât reclamanții prin declarațiunea autenticată la No. 30857 din 21 Decembrie 1922 confirmă că au primit suma de 30000 lei ca arenda pe trecut și pe viitor, conform art. 19 din legea de consolidare, la contractele de concesiune și arendare în curs, autenticat de Tribunalul Prahova la No. 5669 și 8425 din 1906.

Prin urmare nu poate fi vorba în speță de nici o confirmare sau ratificare și chiar dacă ipotetic am admite că prima convențiune este nulă, nu vedem de ce și a doua convențiune ar fi nulă, convenție care este cu totul alta și încheiată în alte condițiuni.

Având în vedere că art. 19 din legea de consolidare arată că contractele încheiate în contra dispozițiunilor acestui text, *nu sunt nule de drept, ci se vor putea declara nule de către justiție*, astfel că contractul din 1906 fiind astăzi deja expirat, reclamanții nu fac cu nimic dovada că acel contract a fost declarat nul de către justiție, acel contract producându-și efectele pe toată durata lui, ori ce dis-

cuție asupra validității lui ar fi astăzi lipsită de orice interes.

Dar admitând chiar că încă s'ar putea discuta anulabilitatea lui pe calea incidentală, reclamanții nu fac cu nimic dovada că acel contract nu a primit un început de executare timp de zece ani, iar împotriva plății anualului, prin declarațiunea autenticată la No. 30857 din 1922, ei declară că și-au primit anualul prevăzut de art. 19, pe toată durata contractului, satisfăcându-și în totul dispozițiunile acestui text de lege, care nu cere altceva decât ca, concesionarul să plătească celui în drept pe fiecare an, cu începere dela expirarea celor 10 ani redevența stabilită în contract pentru un puț sau pentru o sondă-redevență pe care reclamanții au declarat că au primit-o.

Că faptul că unul din comoștenitori și anume Leontina Toussaint n'ar fi primit anualul prevăzut de art. 19, nu avantajează întru nimic pe reclamanți, întrucât acest fapt nu poate fi invocat de cât numai de Leontina Toussaint, pentru aceleași motive de drept arătate în considerentele de mai sus.

În ce privește al treilea motiv:

Având în vedere că prin acest motiv, reclamanții, pretind că actul de concesiune este nul de oarece nu este aprobat de Ministerul de Industrie, în urma Jurnalului Consiliului de Miniștri, conform Decretului Lege No. 2447 din 1920.

Având în vedere că conform art. 1 din Decretul Lege No. 2447 din 1920, până la o nouă organizare a regimului minier petrolifer și industrial, orice permise de exploatare, orice concesiune de drepturi de exploatare relative la substanțe minerale, petrol, ozocherite, asfalt, precum și orice transacțiuni, ceziuni, etc., sub orice titlu sau formă și pentru orice cauză, ca gaj, uzufruct, asociațiuni, etc. referitoare la bunuri miniere, petrol, gaz, metal, ape minerele, căderi de ape, etc. și întreprinderi industriale de orice fel, aflătoare în cuprinsul României întregite, sunt interzise fără autorizațiunea specială a Ministerului Industriei și Comerțului pe baza încheierii Consiliului de Miniștri consemnată în jurnal.

Având în vedere că din originalele actelor de concesiune din 1906 se constată că ele sunt vizate conform Decretului Lege No. 2447 din 1920 sub No. 65307 și 66285 din 11 și 31 Ianuarie 1921 de către Ministerul Industriei și Comerțului, arătându-se în aceste autorizațiuni speciale, că acele contracție vor putea fi „*reînnoite sau prelungite*”.

Or, concesiunea din 1922, făcându-se tot asupra terenului petrolifer concesiionat și prin actele dela 1906, urmează că are și ea autorizațiunea cerută de Decretul Lege No. 2447 din 1920, de oarece prin aceea autorizațiune se arată clar că concesiunea asupra acelui teren va mai putea fi reînnoită, ceea ce s'a și făcut în speță, prin actul de concesiune din 1922.

Că astfel fiind, și acest din urmă motiv fiind nefondat, urmează ca acțiunea să fie respinsă și ea ca nefondată.

Apreciind și asupra cheltuelilor de udecată, Tribunalul le admite pentru suma de 2000 lei.

Pentru aceste motive, respinge.

Semnat: *Victor Popovici.*